

Tiên Nhân Xứng Cầu Thiên Trường Địa Cửu

Contents

Tiên Nhân Xứng Cầu Thiên Trường Địa Cửu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11
8. Chương 8	13
9. Chương 9: Phiên Ngoại	14

Tiên Nhân Xứng Cầu Thiên Trường Địa Cửu

Giới thiệu

Edit: Tiểu Tử
Thể loại: đoản văn, hiện đại, huyền huyễn, xuyên hồn, gương vỡ lại lành, bá đạo thâm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tien-nhan-xung-cau-thien-truong-dia-cuu>

1. Chương 1

Lần bỏ trốn khỏi nhà đến khu công viên trung tâm bên cạnh sườn dốc của Thảm Dạ Triệt chính thức thất bại, khi bốn chân nhỏ của hắn đang chạy đột nhiên bị một cặp đùi chặn lại, trong đầu vang lên một âm thanh:

[Ba ba!]

Một nam nhân ngồi trước mặt, xoa xoa lông cẩu, âm thanh trầm thấp mang theo ngữ khí ôn hoà:

“Như thế nào lại chạy đến đây, có phải trốn ba ba không?”

Thẩm Dạ Triệt đuổi đầu lưỡi ra thở, mặc cho âm thanh trong đầu kia vẫn nháo:

[Ba ba! Con không muốn chạy đi đâu! Đều do tên Thẩm Dạ Triệt bại hoại này bắt con đi!]

Không giống những khi bị dì Lý bắt được đều bị mang vòng cổ kéo đi, lần này nam nhân trực tiếp ôm cậu lên xe, Thẩm Dạ Triệt vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng mưu tính lần đào tẩu tiếp theo.

Cậu thật sự rất khó chấp nhận chuyện này, khi cậu còn là người đã bị Cảnh Hằng giam lỏng trong nhà, thật vất vả mới có thể rời đi, thế nhưng đột nhiên lại bị nhập hồn vào một con chó, vẫn là chó nhà Cảnh Hằng! Chẳng lẽ cả đời cậu không có cách nào rời khỏi tiện nhân này sao? Không đúng, cậu chỉ mới là bán cầu, trong đầu vẫn luôn có một giọng nói tranh cãi âm ỉ với cậu, luôn gọi [Ba ba], đó chính là chủ nhân của thân thể chó này, chó cưng của Cảnh Hằng – Nicky.

Một người sao lại có khả năng biến thành chó? Nhất định không có khả năng, đây tuyệt đối là ác mộng, có thể đây giống như trong phim, ta tìm đến cái chết, vừa chết lại lạc vào thế giới giấc mơ.

Người hầu gọi là dì Lý thấy Cảnh Hằng khiêng Nicky trở về liền lập tức mở cửa, mặt đầy lo lắng nói:

“Cậu chủ, cậu tìm được Nicky rồi, thật tốt quá! Cậu đừng trách dì Lý lắm miệng, tôi nghi ngờ không biết Nicky có phải bị chứng hãm hực không, trong khoảng thời gian cậu không có đây nó không chịu ăn cơm, còn chạy trốn năm sáu lần, mỗi lần đều chạy đến những nơi đông xe, tôi không đuổi kịp...”

[Thẩm Dạ Triệt, cái gì gọi là chứng hãm hực?]

Nicky hỏi trong đầu.

[Một người vô duyên vô cớ bị nhập hồn vào chó, muốn tự sát cũng không thành công, gọi là chứng hãm hực.]

Thẩm Dạ Triệt đáp trong đầu.

[Cái gì? Cậu nói cái gì? Cậu có thể nói cách nào cho dễ hiểu hơn không?]

[...đi hỏi ba ba người.]

[Ba ba tôi không hiểu tôi nói gì...]

[...]

Bàn tay ấm áp của Cảnh Hằng vẫn vỗ về trên lưng Thẩm Dạ Triệt, anh cúi đầu, trên mặt mang theo một nụ cười như không cười, ánh mắt ôn nhu như nước, nhàn nhạt mở miệng

“Không sao đâu dì Lý, về sau chuyện đưa đó đi dạo cứ để cho tôi. Chắc do trong khoảng thời gian này không chăm sóc nó nên nó mới nháo lên thôi. Dì về trước đi.”

[Ba ba, con chưa từng muốn nháo nha, là Thẩm Dạ Triệt muốn nháo thôi, con không thể khống chế được chân, bất khả kháng mới cầu kính với người.]

Nicky khóc không ra nước mắt.

[Tôi mới không nháo nhỏ mọn như vậy.]

Thẩm Dạ Triệt hừ một tiếng.

Dì Lý đi rồi, nụ cười yếu ớt trên mặt Cảnh Hằng tắt hẳn, mày nhíu lại, trong mắt tràn ngập thống khổ. Sáng hôm nay, sau khi kết thúc hội nghị ở công ty anh liền đến bệnh viện thăm Thẩm Dạ Triệt, ở cùng cậu suốt một ngày, bác sĩ nói Thẩm Dạ Triệt vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

“Nicky, con nói xem Thẩm Dạ Triệt có thể tỉnh lại không?”

Không gian im lặng, không có gì đáp lại.

Thẩm Dạ Triệt cười nhạo một chút, như thế nào, tôi không ở đây thì bày ra bộ dáng quan tâm đó, diễn cho ai xem? Nếu Thẩm Dạ Triệt đang nằm ở bệnh viện vẫn chưa tỉnh lại, vậy đến cuối cùng mình là ai? Chắc không phải chó nhà anh rất nhớ Thẩm Dạ Triệt nên liền phân liệt ra một nhân cách Thẩm Dạ Triệt đi? Nếu là như vậy thì anh đúng là một nam nhân đáng thương, bao dưỡng một tiểu tình nhân đang hôn mê nằm bệnh viện, chó nhà mình thì bị tâm thần phân liệt.

Nếu sáng hôm đó anh đồng ý chia tay, cho tôi đi thì có lẽ hiện tại chúng ta còn giữ kỷ niệm đẹp với nhau, những ngày anh giam cầm tôi, tôi cũng sẽ nguyện ý cho qua.

Dù sao bảy năm vợ chồng, nhớ lại thời điểm ban đầu cũng không phải không có những kỷ niệm ấm áp, chỉ là từ từ giữa hai người có chút mâu thuẫn nên dần tỉnh lại giữa ảo mộng ngọt ngào, không còn hợp thì tách ra, không nên níu kéo nhau chỉ làm lãng phí thời gian.

Bất quá sự tình đã phát triển đến mức này cũng không còn cách cứu vãn nữa.

2. Chương 2

Đồng chí cảnh sát đến nhà làm công tác thu thập chứng cứ và lấy lời khai, Thẩm Dạ Triệt nghe được một chút, hiện tại bên phía cảnh sát đang hoài nghi là cậu tự sát.

Thân là người ở cùng nhà với Thẩm Dạ Triệt, Cảnh Hằng khai rằng trước khi xảy ra sự việc trạng thái tâm lý của Thẩm Dạ Triệt vẫn rất tốt, không có khuynh hướng tự sát, cũng không hề có bất kỳ tranh chấp với ai.

Thẩm Dạ Triệt phe phẩy đuôi, thông thả đi qua đi lại trong nhà, trong lòng không nhịn được mà phun tào

[Đương nhiên tôi không có khả năng tự sát rồi, tôi chuẩn bị chạm được tay vào cuộc sống tự do mới thì cần gì phải nghĩ quẩn đúng không?! Tôi là vì cứu con cưng nhà các người nên mới gặp chuyện không may đó!]

Về phần việc Thẩm Dạ Triệt cứu con cưng của Cảnh Hằng, chúng ta hãy nghe chuyện sau đây.

Buổi sáng hôm sau khi Cảnh Hằng đi công tác nước ngoài, tdt đã đóng hành lý xong xuôi, cậu để lại một lá thư từ biệt cùng chìa khoá, thừa dịp dì Lý còn chưa tới làm việc liền ra cửa, cửa vừa mở Nicky tưởng được dất đi dạo như thường lệ nên liền chạy vọt ra. Thẩm Dạ Triệt bình thường thấy nó ăn nhiều, lại còn nhiều lông, rõ ràng là một con chó lông vàng béo phì, không ngờ nó lại có thể chuồng đi nhanh như vậy.

Đương nhiên là cậu phải đuổi theo, tuy từ đầu Cảnh Hằng nói đem Nicky về là để bầu bạn với Thẩm Dạ Triệt, nhưng Thẩm Dạ Triệt cảm thấy địa vị trong nhà của mình còn không bằng nó. Bình thường Cảnh Hằng tan sở về nhà không hề liếc mắt đến Thẩm Dạ Triệt mà đầu tiên phải đi ôm Nicky “Đến, ba ba ôm nào.”, quả thật rất có ngữ khí của người cha tốt.

Thẩm Dạ Triệt liền nghĩ, mình đã khiến Cảnh Hằng trở thành một ông chú trung niên góa vợ vậy mà còn làm thất lạc con của hắn, thế cách cũng cho qua nhưng thêm tử tán thì quá thiếu đạo đức rồi, tuy rằng Cảnh Hằng là một tiện nhân thế nhưng đối với mình cũng có nhiều điểm tốt, người tốt thì nên làm việc nghĩa, trước tiên phải tìm con hắn trở về.

Thẩm Dạ Triệt đuổi theo Nicky cả đoạn đường, khi nhìn thấy cái móng vàng của nó đặt xuống giữa đường cậu liền phát hoảng

“Coi chừng xe! Nicky!...”

Vừa dứt lời Thẩm Dạ Triệt đã lao ra đẩy Nicky vào vỉa hè, chính mình thì bị văng ra xa.

Cậu nghĩ đến một mảng tối đen trước mặt, hoặc là không thể nhúc nhích, trơ mắt nhìn máu chảy lênh láng khắp nơi, nhưng tất cả đều không xảy ra. Thẩm Dạ Triệt phát hiện chính mình vẫn còn sống, còn tỉnh, vì thế cậu tranh thủ chạy như điên, mãi cho đến khi đâm đầu vào công viên chó mới phát hiện có gì đó không ổn.

Vì sao cả người cùng chó lại trở nên to lớn như vậy? Không đúng, vì sao mình lại dùng cả tay và chân để chạy? Vì sao chân trở nên ngắn hơn mà người lại đầy lông vàng vằng thế?

“Sao lại như vậy!”

Cậu mở miệng nói chuyện nhưng phát hiện âm thanh thoát ra lại là “gâu gâu gâu!”

Thế giới này làm sao vậy, không phải mình vừa bị xe đâm sao?

[Người là ai?]

Ai đang nói chuyện, Thẩm Dạ Triệt nhìn khắp bốn phía, không hề có người.

[Ta không phải người, ta là Nicky.]

Thì ra âm thanh này đến từ trong đầu.

[Nicky? Người là Nicky? Con chó ngu ngốc này! Người nghĩ gì mà lại tự mình qua đường lớn, người có biết suýt nữa là bị xe tông không?]

[Nga, cậu là Thẩm Dạ Triệt! Vì sao cậu lại đột nhiên nghe hiểu tôi nói gì, lại còn dùng chân của tôi để chạy?]

[Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra....Chó ngốc, người dựa vào gì mà gọi tên đầy đủ của ta?]

[Ba ba cũng gọi tên đầy đủ của cậu mà.]

[Ba người trên giường còn gọi ta là lão bà, vậy sao người không gọi ta là mẹ!]

[Mẹ!]

[Cút đi!]

Không lâu sau thì Lý đã được quản lý công viên thông báo đến nhận lại chó lạc, thì Lý đem vòng cổ mang vào cho nó, miệng không nhin được mà niệm vài câu

“Ôi Nicky, tiểu tử tông, không nên chạy loạn chứ. Sáng nay Thẩm tiên sinh bị tai nạn phải nhập viện, cậu chủ đã gấp đến độ điên rồi, người mà đi mất thì ta phải nói gì với cậu ấy đây...”

Thẩm Dạ Triệt suy nghĩ, đúng vậy, đây mới là kịch bản chính xác, mình hẳn là phải xảy ra tai nạn rồi nhập viện mới đúng, biến thành một con chó là chuyện thần kỳ gì đây? Hơn nữa biến thành một con chó thì thôi đi, lại còn là chó nhà Cảnh Hằng, chẳng lẽ cả đời này của mình xác định là bị trói buộc với hắn rồi sao?

Cảnh sát đi rồi, Cảnh Hằng nhìn chó nhà mình, lâm vào trầm tư. Anh cảm thấy có điểm kì quái, tuy rằng bình thường Nicky cũng có điểm nghịch ngợm nhưng vẫn rất nghe lời, từ sau khi Thẩm Dạ Triệt gặp chuyện không may, Nicky không chỉ không nghe lời anh mà còn đến cơm cũng không ăn, lúc nào cũng ghé sát đầu vào cửa sổ, nhìn ra ngoài, lạ là một chút thì nó liền lên ra ngoài.

“Nicky, có phải con cảm giác được hơi thở của Thẩm Dạ Triệt ngay gần đây cho nên mới chạy đi tìm?”

Anh xoa xoa đầu Nicky, Nicky hữu khí vô lực nhìn anh một cái.

[Ba ba, Thẩm Dạ Triệt đang ở trong này nè!]

[Cảnh Hằng, tôi chính là Thẩm Dạ Triệt đây.]

3. Chương 3

Bảy năm trước, từng có một lời đồn đại, con trai Thẩm gia vì có quan hệ mờ ám với ông chủ của anh họ nên bị đuổi ra khỏi nhà.

Mà theo cách nói của Thẩm Dạ Triệt là tên tiện nhân Cảnh Hằng dụ dỗ một tiểu tử thanh nam cao lãnh có chút manh còn bày cách cho cậu bỏ trốn.

Năm đó Thẩm Dạ Triệt đang học cấp ba, anh họ cậu kết hôn, cậu đi theo cha mẹ dự tiệc cưới, bị cha mẹ giới thiệu cho một đồng cô, dì, chú, bác, cậu, mợ, cậu gật đầu chào hỏi từng người cho có lệ chứ không nhớ kỹ.

Bất quá, có một người mà cậu không thể quên được, đó là sếp của anh họ – Cảnh Hằng.

Cảnh Hằng cao lớn, soái khí, thành thực, trầm ổn, lớn hơn cậu bảy tuổi, anh nhìn cậu bằng cặp mắt trong trẻo nhưng không mạo phạm, mơ hồ như đang thưởng thức.

Quan trọng hơn là trong lúc đối mắt với đối phương cậu liền nhận ra Cảnh Hằng là gay.

Lúc đó Thẩm Dạ Triệt cũng không thích ai, cùng lắm là thích nhìn nam nhân đẹp trai hoặc mỹ nữ.

Lần đầu tiên Cảnh Hằng thấy Thẩm Dạ Triệt, lúc đó cậu đang mặc âu phục, dáng người thon dài, tuy ngũ quan có chút trẻ con nhưng lại tinh xảo, khoé miệng mang theo nụ cười thanh tú, mi thanh mục lãnh vô tình. Chỉ qua một cái liếc mắt anh liền nhận định Thẩm Dạ Triệt chính là định mệnh của đời mình, bởi vì trong lòng cảm ứng được dấu hiệu, nhất kiến chung tình với người xa lạ này.

Đến thời điểm bốn mắt nhìn nhau, Thẩm Dạ Triệt đã nhìn ra ý cười trong mắt Cảnh Hằng, khoé miệng cậu nhếch lên độ cong hoàn hảo, nói:

“Chào anh, tôi là Thẩm Dạ Triệt.”

Cậu ý thức được, đây là một loại lương tình tương duyệt tiềm tàng.

Sau đó Cảnh Hằng thường xuyên hẹn Thẩm Dạ Triệt đi ăn.

Cảnh Hằng cũng lo lắng liệu mình có ảnh hưởng đến việc học của Thẩm Dạ Triệt hay không, còn nói có gì có thể nhờ anh giúp, không nghĩ tới Thẩm Dạ Triệt lại trào phúng nói:

“Haha, chế độ thi vào bảy năm trước không giống bây giờ, anh giúp được tôi cái gì a.”

Sau một giây mặt liền chuyển biểu tình đáng thương nói:

“Năm nay sinh nhật tôi không có người chúc mừng, tôi muốn ăn bánh ngọt.”

Thời điểm ngồi trong xe, chuẩn bị thổi nến sinh nhật, hai tay Thẩm Dạ Triệt tạo thành hình chữ thập, nhỏ giọng nói với Cảnh Hằng đang cầm bánh:

“Cảnh Hằng, xem như cảm ơn anh đã tặng tôi bánh, tôi sẽ giúp anh hoàn thành một tâm nguyện, nói đi.”

“Nếu như tôi nói thích em, muốn em làm bạn trai tôi thì sao?”

Thẩm Dạ Triệt không trả lời, nhắm mắt lại thành kính cầu nguyện, sau đó thổi tắt nến, cuối cùng hôn một cái lên môi Cảnh Hằng, nở nụ cười:

“Nguyện vọng đạt thành.”

Thẩm Dạ Triệt thi được điểm cao kinh người, cậu điền nguyện vọng vào một trường đại học tốt nhất tại thành phố Cảnh Hằng sống, cha mẹ cậu cũng không can thiệp, cho đến buổi tối hôm đó, mẹ Thẩm Dạ Triệt thấy cậu bước xuống từ xe Cảnh Hằng, gần đó còn nghe được nhiều lời đồn đại về con mình, hôm đó là ngày Thẩm Dạ Triệt come out.

“Mẹ thắc mắc vì sao con lại điền nguyện vọng vào trường đại học đó, thì ra là muốn cùng một chỗ với nam nhân đó, thật không biết xấu hổ!”

Thẩm Dạ Triệt quỳ trên mặt đất. không phủ nhận, ánh mắt như tro tàn.

“Lập tức chia tay!”

“Không được!”

“Vậy mà đi luôn đi không cần trở về nữa!”

Đương nhiên Thẩm Dạ Triệt trúng tuyển đại học kia, đương nhiên phải dọn ra khỏi nhà, đến sống cùng Cảnh Hằng, trong nhà đóng băng kinh tế của cậu, cũng cắt đứt liên hệ.

Buổi tối đó, Cảnh Hằng vòng tay trái ôm cậu, tay phải nâng thất lưng cậu, khiến người trước mặt mình cảm thụ được nơi ẩn nấp của mình bị tùy ý va chạm.

Tiếng rên rỉ của Thẩm Dạ Triệt ngày càng tăng lên, sau đó nước mắt cậu chảy xuống, lẩm bẩm nói:

“Cảnh Hằng, cả đời này anh chỉ được yêu một mình em.”

Cảnh Hằng không giảm tốc độ, nhưng lòng bàn tay ấm áp xoa lên đầu cậu:

“Bà xã ngoan, anh ở đây.”

Vài năm đầu kia quả là tình nồng, nhưng sau khi công ty Cảnh Hằng lên sàn, anh liền điên cuồng kiếm tiền, nói ít đi, cười cũng ít, đến cãi nhau cũng không có.

Thẩm Dạ Triệt cảm thấy dường như Cảnh Hằng đã mắc bệnh xà tinh, không chỉ buộc cậu tuyệt giao cùng bạn bè mà sau khi tốt nghiệp cũng không cho cậu đi làm, còn không cho cậu chia tay, nhưng lại đối xử lạnh nhạt với cậu, chỉ mua một con chó lông vàng để bầu bạn với cậu.

Sinh hoạt như vậy không khác gì giam lỏng, tình cảm đã hết cố gắng gần nhau không có ý nghĩa mà còn là độc được giết chết mối quan hệ.

Nếu như không còn yêu nhau như ban đầu thì không nên cố chấp ở với nhau đến bạc đầu, lựa chọn tốt nhất là sớm rời khỏi.

4. Chương 4

Trên thực tế đây là lần thứ hai Thẩm Dạ Triệt đề nghị chia tay, lần đầu là lúc họ quen nhau được ba năm, cậu đang học đại học.

Có một hôm đang nghe giảng, bạn tốt của cậu lúc đó là Lưu Đình đưa di động qua, chỉ vào ảnh chụp nói:

“Hôm qua tớ cùng bà xã ra ngoài chơi thì gặp bạn Cảnh Hằng bạn trai cậu, tớ cảm thấy hắn có quan hệ mờ ám với rất nhiều người, không phải tớ muốn châm ngòi các cậu, chỉ muốn thức tỉnh cậu thôi.”

“Nga.”

Thẩm Dạ Triệt đã hiểu đề tài này.

Bên cạnh Cảnh Hằng có rất nhiều người muốn kẻ cận anh, từ lúc Cảnh Hằng theo đuổi cậu, cậu đã biết chuyện này, nhưng trong lòng Cảnh Hằng cũng chỉ có một mình cậu.

Cho nên, chuyện Cảnh Hằng có quan hệ mờ ám với nhiều người này cậu lựa chọn không tin.

Nhưng một khi chuyện đã vỡ cũng chỉ còn cách chia tay, đó là thời điểm cậu nhìn thấy một mẫu tin nhắn [Người gửi: (một dãy số lạ)]

[Nội dung: Cảnh Hằng, em không tin trải qua đêm qua mà anh không có cảm giác, em vẫn sẽ chờ anh.]

Lại là đêm qua sao?

Sau hai giờ đêm Cảnh Hằng mới về đến nhà, anh uống say nên như thường lệ ngủ ngoài phòng khách, không muốn quấy rầy đến Thẩm Dạ Triệt, anh biết cậu chán ghét mùi rượu.

Thẩm Dạ Triệt đứng dậy, đánh thức Cảnh Hằng, cho anh uống chút nước mật ong giải rượu rồi ngủ tiếp, nếu không sáng mai sẽ rất khó chịu.

Cảnh Hằng say đến không mở mắt ra được, cầm lấy tay Thẩm Dạ Triệt, đặt lên mặt mình nhẹ nhàng cọ, miệng nói lầm bầm:

“Bà xã...anh yêu em.”

Haha, xem ra tối hôm qua xảy ra không ít chuyện, một bên có quan hệ mờ ám với nhiều người, một bên có dãy số lạ nhắn tin, một bên cầm lấy tay mình nói yêu mình.

“Cảnh Hằng, chia tay đi.”

“Chia tay? Vì sao lại chia tay?!”

“Anh còn không biết xấu hổ hỏi em cái gì? Hôm nay Lưu Đình nói với em anh có quan hệ mờ ám với nhiều người, em lựa chọn tin tưởng anh, nhưng cuối cùng em lại thấy gì?”

Thẩm Dạ Triệt đề cao giọng, nước mắt cũng tuôn theo, cậu cầm di động đưa cho anh:

“Anh dám nói đêm qua không phát sinh gì sao? Có phải anh cảm thấy em không cần danh dự không cần gia đình vội vàng đi theo anh để được bao dưỡng? Là cái gì em cũng đều không cần, không cần cả anh, chia tay đi, hiện tại liền chia tay!”

Cảnh Hằng cúi đầu nhìn thoáng qua tin nhắn, cười lạnh một tiếng, biểu tình trở nên vô cùng tối tăm, anh cầm tay Thẩm Dạ Triệt, đề cậu xuống giường, hung tợn nói:

“Không chia tay, em không cho anh cơ hội giải thích, anh không đồng ý chia tay.”

Thẩm Dạ Triệt luôn được Cảnh Hằng sủng ái, chưa từng thấy qua mặt này của anh, đương nhiên bị dọa ngây cả người.

Cảnh Hằng dứt lời liền kéo quần cậu xuống, khiến cậu khóc lóc cầu xin:

“Cảnh Hằng, không chia tay....ông xã, anh sai rồi nhưng em sẽ tha thứ mà....ân,a,không, không chia tay....”

Lúc này anh mới bằng lòng buông tha.

Sau lần chia tay thất bại này Cảnh Hằng buộc cậu tuyệt giao với Lưu Đình. Tín nhiệm của cậu đối với anh không khỏi xuất hiện vết nứt.

Mặc dù từ nhỏ Thẩm Dạ Triệt được giáo dục nghiêm khắc, nhưng cha mẹ không quan tâm cậu quá nhiều, chỉ sợ cậu mắc sai lầm, cho nên cậu không hiểu lắm cách quan tâm người khác, cũng không có hứng thú với kinh doanh.

Vì vậy chuyện tuyệt giao bạn bè không phải cậu không bỏ qua được mà chỉ là cảm thấy Cảnh Hằng không yêu cậu, mà là muốn chiếm hữu cậu.

Nhất là mỗi khi Cảnh Hằng tâm hữu linh tê, cảm nhận được cậu muốn chia tay sẽ hung hãn ở trên giường áp đảo khiến cậu phải rút lại suy nghĩ.

Hơn nữa Cảnh Hằng ngày càng lãnh đạm rõ, hằng ngày cậu chỉ đối mặt với bốn bức tường trắng, cô đơn tận xương tuỷ, tình cảm của cậu bây giờ giống như nước sông Lưu Sa, lời nguyên “thất niên chi dương” đúng hẹn đã tới.

* thất niên chi dương: đôi lứa yêu nhau nếu vượt qua cái ngưỡng 7 năm thì coi như bách niên giai lão, bên nhau trọn đời, bằng không thì xa nhau vĩnh viễn, muôn thuở không thể tái hợp.

Cảnh Hằng sẽ không chấp nhận chia tay nên Thẩm Dạ Triệt đành phải nghĩ ra chiêu tiền trạm hậu tẩu này, chỉ là xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, cho nên vẫn chưa hoàn thành được.

“Tôi đã nói với cậu rất rõ ràng, không cần đi theo tôi nữa.”

Động tĩnh ngoài cửa kéo Thẩm Dạ Triệt về với thực tại, Cảnh Hằng đã trở lại nhưng không mở cửa, mà ngoài cửa hình như vẫn còn một người khác.

“Người yêu cũ của anh đã thành người thực vật, chỉ làm liên lụy nửa đời sau của anh, vì sao lại không cho em một cơ hội chiếu cố anh cả đời?”

“Em ấy không phải người yêu cũ, mà là bà xã của tôi, nếu em ấy cả đời không tỉnh lại tôi cũng sẽ chăm sóc em ấy. Về phần cậu, lán xa được bao nhiêu thì xa bấy nhiêu, sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi.”

Dứt lời Cảnh Hằng mở cửa ra, liền thấy con cứng của mình phóng ra như một cơn gió, chú chó lông vàng mở to mồm ra khoe hàm răng sắc nhọn của nó, hung ác sủa.

Mà trên thực tế là nó đang nói:

“Đi chết đi! Tên nhóc ẻo lả! Muốn cướp ông xã của ông đây sao! Ông cần chết người!”

5. Chương 5

Cảnh Hằng cảm thấy chuyện Nicky thay đổi nhất định có liên quan đến tai nạn của Thẩm Dạ Triệt, mà trong đó có một khả năng mà anh không dám tin, đó là linh hồn Thẩm Dạ Triệt đã xuất ra, hơn nữa còn nhập vào người Nicky.

Suy đoán của anh cũng không phải hoàn toàn vô căn cứ, bởi vì mấy lần anh gọi tên Thẩm Dạ Triệt Nicky đều có phản ứng rất kì quái. Còn có đêm qua, bình thường Nicky rất ngoan cũng không cắn người nhưng đột nhiên nó lại cắn người lại còn có phản ứng kịch liệt.

Trận chiến thiên nhân của Cảnh Hằng kéo dài suốt hai ngày hai đêm, kết quả là anh uống say.

[Ba ba! Ba ba đã trở lại!]

Nicky “uông” một tiếng, kéo Thẩm Dạ Triệt ra cửa.

[Ba ba người uống rượu.]

Sau khi biến thành chó mũi cậu cũng nhạy hơn, Thẩm Dạ Triệt cảm thấy mùi rượu trên người Cảnh Hằng quả là quá sức chịu đựng.

Anh ngồi yên trên sofa, vươn hai tay về phía Nicky:

“Đến đây, ba ba ôm.”

[Ba ba gọi tôi kìa, mau chạy đến.]

Nicky lại nói trong đầu Thẩm Dạ Triệt.

Thẩm Dạ Triệt không tình nguyện mà chân chó nằm trên đùi Cảnh Hằng, nhắm mắt chịu đựng mùi rượu nồng nặc khó chịu. Đột nhiên nhịp hô hấp của Cảnh Hằng có chút kì quái, tiếp theo cậu cảm thấy lông trên đầu mình có chút ướt.

Cảnh Hằng khóc.

Tôi thao, Cảnh Hằng khóc.

Thẩm Dạ Triệt nhận ra cả bảy năm qua cậu đều chưa thấy anh khóc đến cả một chút yếu ớt sợ sệt cũng không có, cho dù Thẩm Dạ Triệt có đòi chia tay, anh tức giận cũng chỉ thao cậu đến khóc thôi, ngay cả khi Thẩm Dạ Triệt gặp tai nạn giao thông, biến thành người thực vật nằm tại bệnh viện chưa tỉnh anh vẫn không khóc.

Thế nhưng hiện tại lại khóc.

“Thẩm Dạ Triệt, anh không biết đây có phải là em không, không biết em có nghe được hay không, nhiều chuyện anh không thể nói nên lời.

Anh không tin em tự sát, như thế nào em lại tự sát được, nhất định là em đang muốn bỏ đi, anh đã thấy tờ giấy cùng hành lý [Chia tay không trưng cầu ý của anh, em đã quyết định xong. Không cần gặp lại. Chăm sóc tốt bản thân.] có đúng không?

Hắn là em cảm thấy anh bắt buộc em phải ở lại đây, kỳ thật chỉ cần là chuyện em không muốn sao anh có thể ép buộc em được, nếu không chúng ta cũng không thể sống chung lâu như vậy.

Em còn nhớ Lưu Đình không, nhớ rõ tin đồn kia. Tin đó là do hắn truyền ra, hắn theo cha hắn đến ký hợp đồng, giả vờ uống say nhờ anh đưa lên khách sạn, sau đó cởi hết quần áo cầu anh thượng hắn.

Thật là hạ lưu đê tiện, hắn còn lấy em ra uy hiếp anh, nói có biện pháp khiến chúng ta chia tay.

Anh liền lập tức rời khỏi, không quản hắn có biện pháp gì, như thế nào em lại không tin, lại còn muốn chia tay với anh, nếu anh nói anh muốn giết hắn em có tin không.

Làm sao anh có thể để một người như vậy bên cạnh em, làm hồ bằng cầu hữu gì đó.

Không phải anh không yêu em, đối xử lãnh đạm với em, chỉ là anh rất vất vả, không nghĩ lại làm cho em lo lắng.

Bà xã à, em đã rời cha mẹ, bỏ quá khứ chỉ vì muốn cùng sống với anh, anh lại khiến em phải gánh vác lời đồn nhảm, làm em ở nhà bạn bè cũng không ngẩng đầu nổi, không có biện pháp cho em quang minh chính đại đứng bên cạnh anh, anh không thể để em chịu uỷ khuất như vậy được.

Anh chỉ nghĩ nhanh chóng kiếm được nhiều tiền có thể cùng em ra nước ngoài kết hôn, sinh hoạt giống những đôi vợ chồng bình thường, không cần để ý ánh mắt người khác, dùng những chuyện đó bù lại tất cả tổn thất của em.

Anh không dám cho em biết anh vất vả, người lương thiện mềm lòng như em nhất định sẽ đau lòng, khuyên anh buông bỏ, nhưng em đã hi sinh cho anh nhiều như vậy, anh cũng chỉ có thể cho em một lời hứa hẹn mà thôi, anh không thể tùy tiện buông xuống.

Anh bắt em ở nhà, không cho em ra ngoài làm việc, anh biết em rất khó chịu. Nhưng bên ngoài nhiều dụ hoặc, bao năm qua anh đã thấy muôn hình muôn vẻ người, chân tình giả ý. Anh sợ, sợ em không thể đợi anh, sợ sau khi em bước vào thế giới đó sẽ không trở lại nữa, như vậy mọi cố gắng vất vả của anh đều không còn ý nghĩa gì.

Anh rất áy náy, nhưng không biết phải làm thế nào nữa, rõ ràng anh chỉ muốn đối tốt với em nhưng dường như vô luận anh làm việc gì cũng sai.

Thẩm Dạ Triệt, anh yêu em, yêu đến có thể trao em cả thế giới, nhưng dần dần anh phát hiện, cái gì em cũng không cần, chỉ cần là thứ anh cho em đều không cần.

Cuối cùng đến tính mạng em cũng không cần, tự do đó, chỉ cần em nói, cái gì anh cũng có thể cho, kể cả tính mạng anh cũng có thể cho em.

Chỉ cần em còn sống.”

Cảnh Hằng vẫn khóc, lời nói đứt quãng.

Thẩm Dạ Triệt giống như vừa tỉnh lại trong mớ hỗn độn vô lý.

Này, tôi thao!!!! Trời ơi, mình mới được nghe cái gì đây.

6. Chương 6

Có câu “gỡ chuông cần tìm người buộc chuông”. Nếu một người gặp tâm bệnh cũng sẽ dùng tâm được để trị.

Giờ phút này Thẩm Dạ Triệt có hối hận đã nói lời chia tay và trốn nhà đi thì cũng đã quá muộn, hiện tại cậu là một con chó, chỉ có thể liếm liếm lòng bàn tay Cảnh Hằng, giống như làm cho Cảnh Hằng hiểu rằng cậu muốn nói:

“Em nghe được, em nghe được tất cả, là anh không tốt, em tha thứ cho anh.”

Một tuần sau, đã tìm được tài xế gây tai nạn, căn cứ vào khẩu cung, Thẩm Dạ Triệt do cứu Nicky nên mới phát sinh tai nạn ngoài ý muốn. Cảnh Hằng cảm thấy như trút được gánh nặng, tuy rằng Thẩm Dạ Triệt vẫn chưa tỉnh lại nhưng ít ra cũng chứng minh được cậu không tự sát.

Cảnh Hằng mới từ cục cảnh sát về nhà, hôm nay sẽ nghỉ ngơi, tính buổi trưa sẽ ghé bệnh viện thăm Thẩm Dạ Triệt, tiếng di động vang lên, là bạn tốt của Thẩm Dạ Triệt – Dương Tiểu Đình, sau khi Thẩm Dạ Triệt come out chỉ có duy nhất một người bạn luôn bên cạnh động viên an ủi tinh thần cậu, đó là Dương Tiểu Đình.

“Ủy? Cảnh Hằng sao? Đã bắt được tài xế kia rồi sao? Thế nào?...Tôi cũng biết Tiểu Triệt sẽ không tự sát, trước khi cậu ấy gặp chuyện không may còn nhờ tôi mua vé máy bay, nói là đã bảy năm không gặp cha mẹ nên muốn về thăm một chuyến, còn nhờ tôi mua thức ăn cho chó, anh thường xuyên đi công tác nên thường quên mua thức ăn cho Nicky, cậu ấy còn nói nếu cuối cùng có phát hiện bản thân bị chứng Stockholm, bị anh lâm cảm nhưng khi rời khỏi anh liền sống không được, thì có thể sẽ quay về...”

* Hội chứng Stockholm (hay quan hệ bắt cóc) là thuật ngữ mô tả một loạt những trạng thái tâm lý, trong đó con tin lâu ngày chuyển từ cảm giác sợ hãi, căm ghét sang quý mến, đồng cảm, có thể tới mức bảo vệ và phát triển phẩm chất xấu của kẻ bắt cóc.

Biến thành chó nên lỗ tai cậu rất thính, Thẩm Dạ Triệt nghe rõ ràng từng chữ Dương Tiểu Đình nói qua điện thoại, cậu hận hiện tại không thể đào cái lỗ mà chui xuống.

[Làm sao bây giờ, ba ba đã nghe được chuyện nhục nhã rồi!!!!]

Thẩm Dạ Triệt dần bị đồng hoá cùng Nicky nên đã đổi xưng hô với Cảnh Hằng từ “ba người” thành “ba ba”.

[Có thể không nói tiếng người không, tôi nghe không hiểu tý tý kia đang nói gì...]

Sau khi cúp điện thoại, Cảnh Hằng nhìn thấy tai cùng đuôi Nicky đều cụp xuống, bộ dạng rối rắm, anh muốn chứng thực nghi vấn của mình một chút.

“Thẩm Dạ Triệt.”

Nicky ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Nếu như đó thật sự là em, hãy đi lấy bát đựng đồ ăn cùng ba cái bánh đến đây.”

Lệnh phức tạp như vậy chắc chắn Nicky nghe không hiểu.

Thẩm Dạ Triệt dựa theo lệnh mà làm, tuy rằng Cảnh Hằng đã chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn sợ ngây người. Anh không biết phải làm gì mới tốt bây giờ, vì thế chỉ vờ tay giống bình thường nói:

“Đến đây, ba ba ôm.”

Thẩm Dạ Triệt vốn đang chìm đắm trong bể nhục nhã ban nãy bỗng nhiên quên hết, không nghĩ tới chân chó của mình không thể khống chế mà chạy nhào vào lòng Cảnh Hằng, sau đó cậu không ngừng nói với Nicky

[Nicky! Chó gốc, người đừng nháo, để tự ta đến!]

Cậu mặt dày mày dạn liếm mặt Cảnh Hằng một chút, duỗi đầu lưỡi hô hấp, phe phẩy đuôi, nhẹ nhàng “ô~” một tiếng, nghĩa là “ba ba~”

[Thẩm Dạ Triệt, tại sao cậu liếm ba ba tôi! Ba ba là của tôi!]

Nói xong Nicky nhảy từ lòng Cảnh Hằng xuống, sau đó nằm ngửa bụng lên chờ Cảnh Hằng xoa xoa cho nó.

Thẩm Dạ Triệt đối với loại phương thức bán manh tranh sủng vô tiết tháo này vô cùng kinh bỉ.

Sau đó cậu xoay người lên ôm đuôi Cảnh Hằng

[Hừ! Dù người có ra sức thế nào ba ba vẫn cảm thấy đó là ta!]

[Thẩm Dạ Triệt là phôi đản!]

Nicky lại nhảy từ đuôi Cảnh Hằng xuống, bắt đầu lăn lộn.

Thẩm Dạ Triệt âm thầm biến sắc, cũng cảm thấy rất kì quái, chính cậu đã dần mất kiểm soát thân thể của Nicky, khiến mấy ngày nay cậu phải ăn thức ăn cho chó khó nuốt, còn phải chạy dí theo mấy con chim trong công viên đến phát mệt.

Một tháng sau khi Thẩm Dạ Triệt gặp chuyện không may, cậu rốt cuộc cũng buông tha ý nghĩ lôi thân chó này đi tự sát có thể tỉnh lại từ cơn ác mộng này, cậu đã chấp nhận chuyện mình biến thành chó, cũng rốt cuộc gặp lại được thân thể mình.

Thân thể cậu được Cảnh Hằng chuyển đến một bệnh viện tư nhân cho phép mang thú cưng vào, cậu nhìn thân thể không có chút huyết sắc, ngửi ngửi thân thể của mình, cảm thấy có thể mình đã rời thân xác quá lâu nên mùi hương cũng đã nhạt đi nhiều, chỉ còn lại mùi thuốc sát trùng.

Không biết vì sao trong lòng Thẩm Dạ Triệt lại có chút hoảng, cậu cảm thấy chính mình thật sự có khả năng sẽ chết, sống nhờ thân thể Nicky càng lâu cậu càng cảm thấy khí lực của mình dần tiêu tán, nếu như không thể quay về thân thể, chỉ sợ hồn – phi – phách – tán.

7. Chương 7

[Thẩm Dạ Triệt!]

[Thẩm Dạ Triệt!!!!]

Nicky kêu hai tiếng.

[Sao vậy?]

Cậu vừa trả lời Nicky vừa cảm thấy mình như không còn sức lực, trong ý thức là một mảnh mơ hồ.

[Tại sao cậu lại không tán gẫu với tôi, có phải sắp chết không?]

[Vì sao lại nói vậy?]

[Ngày đó lúc cậu nhìn thân thể ở bệnh viện đã nói với tôi như vậy.]

Thiếu chút nữa quên mất chính mình nghĩ gì đều sẽ bị tiểu tử đó biết.

[Có khả năng.]

[Nếu không chúng ta lại ra đường lớn đi! Cậu bị xe tông bay đến đây, có khả năng bị tông lần nữa sẽ quay trở về!]

[Không được!]

Thẩm Dạ Triệt lập tức đánh gậy

[Vạn nhất tôi không tỉnh lại được mà cậu bị đâm chết thì ba ba phải làm sao? Nếu như tôi chết ít nhất ba ba cũng còn có cậu, có khả năng ba ba năm sau khi tôi mất hai người tiện nhân cùng chó thiên trường địa cứu, hẳn còn có thể tìm một mẹ kế khác cho cậu. Nhưng nếu cả hai người chúng ta đều không còn, cậu muốn ba ba chết theo chúng ta sao?]

[Không được! Nghe không hiểu cậu nói gì nhưng tôi không muốn ba ba chết!]

Cảnh Hằng đã trở lại từ bệnh viện, cho dù biết linh hồn Thẩm Dạ Triệt đang sống nhờ thân thể Nicky nhưng anh vẫn đi chăm sóc thân thể Thẩm Dạ Triệt như thường lệ, hơn nữa càng kỳ vọng kỳ tích xuất hiện, hồn Thẩm Dạ Triệt trở về và thức tỉnh.

Gần đây lúc Cảnh Hằng trở về trên mặt đều là nét mệt mỏi, khiến Thẩm Dạ Triệt cùng Nicky thấy đau lòng.

“Đến đây ba ba ôm.”

Nicky nghe lời ngục đầu vào lòng Cảnh Hằng, Thẩm Dạ Triệt ngửi mùi của anh, đem đầu chónh tựa vào vai anh.

Cậu nhớ đến thời điểm Cảnh Hằng theo đuổi mình, anh rất cẩn thận không dám làm phiền cậu, nhưng cứ lúc sắp ngủ sẽ nhắn một tin: “ Chúc ngủ ngon, Thẩm Dạ Triệt, hôm nay tôi rất nhớ cậu.”

Cậu nhớ mỗi khi Cảnh Hằng làm cậu sinh khí và nháo Cảnh Hằng đều đặt cậu lên giường, hung hãn thao, một bên khép nói nghiêm túc nói:

“Bà xã, đều là anh sai, cầu em tha thứ, nếu không liền thao chết em.”

Cậu nhớ đến ngày công ty Cảnh Hằng được lên sàn, trên bàn tiệc, trước mặt toàn thể một ngàn sáu trăm nhân viên nâng cốc chúc mừng, nói:

“Cảm ơn người yêu thành tựu của tôi.”

Cậu nhớ tới thời điểm anh mang Nicky về, cậu ôm Nicky vào lòng, Cảnh Hằng lại ôm cậu, mặt áy náy nói:

“Thẩm Dạ Triệt, anh thực sự xin lỗi đã không dành nhiều thời gian bên em, về sau Nicky sẽ thay anh bên cạnh em, em có thể ở nhà chờ anh về không?”

Cậu nhớ đến mỗi đêm ngủ Cảnh Hằng đều ôm sau lưng cậu, lén lút hôn lên thái dương, vành tai, sau gáy, bả vai, hôn một đường đến đầu ngón tay cậu, tự cho là mình nói rất nhỏ với Thẩm Dạ Triệt:

“Bà xã, anh yêu em.”

Nghĩ nghĩ, Thẩm Dạ Triệt bị thương ngập lòng, phát ra tiếng rên rỉ “ô ô ô”

Nếu như em thật sự không còn bên cạnh anh, anh có thể chăm sóc bản thân cùng Nicky tốt không, khi gặp một người khác có thể phần đầu quên đi em mà làm lại cuộc đời không...

Nhưng nếu thật sự có nếu như, vậy có thể có kỳ tích giúp em tỉnh lại, cho chúng ta thắng thắng tín nhiệm ở bên nhau, không bao giờ tách ra nữa, mặc kệ bao nhiêu cái bẫy năm, mặc kệ cả thế giới. chúng ta cùng nhau thiên trường địa cửu.

Cảnh Hằng thở dài, vỗ vỗ hông cậu, trong giọng nói không giấu được sung sướng:

“Gần đây anh liên hệ rất nhiều bạn bè giúp đỡ, cuối cùng đã hẹn được đạo sĩ cuối tuần đến đây làm pháp sự dẫn hồn em về, không cần lo lắng, mọi chuyện sẽ qua nhanh thôi.”

Nhưng mà, kỳ tích lại không có, không đợi đạo sĩ đến thì đã có một chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Ngày đó Cảnh Hằng mang theo Thẩm Dạ Triệt cùng Nicky ra công viên tản bộ, đang đi trên lề đường đột nhiên có một ô tô không phanh lao đến hướng bọn họ, không biết có phải nhầm đến cậu hay không mà rõ ràng một người một chó chung chỗ nhưng Cảnh Hằng chỉ bị trầy da tay, còn Nicky cùng Thẩm Dạ Triệt bị tông ra xa, lần này là thật, trước mắt cậu là một mảnh tối đen, rồi ngất đi.

Thời điểm tỉnh lại, Thẩm Dạ Triệt nâng tay mình lên xem, không phải là móng vuốt nữa, cậu đã biến lại thành người! Sau đó quay mặt nhìn thấy Cảnh Hằng đang khấn trương nhìn cậu.

Cậu muốn hỏi “Nicky đâu?” nhưng do đã lâu không nói chuyện nên cổ họng hoàn toàn bị tắc giống như gió thổi qua cửa sổ giấy.

Nhưng Cảnh Hằng nghe hiểu, anh trả lời:

“Nicky không sao, đã tỉnh lại, đang làm kiểm tra toàn diện tại bệnh viện thú y. Anh vừa đem nó đến bệnh viện liền nhận được tin em đã có dấu hiệu tỉnh lại.”

Nicky không sao thì tốt, Thẩm Dạ Triệt cùng Cảnh Hằng bốn mắt nhìn nhau, trong nhất thời có rất nhiều điều muốn nói nhưng lại không biết nói sao cho phải.

Cuối cùng Thẩm Dạ Triệt nâng tay lên, sờ sờ vào cánh tay đang băng bó vết thương của Cảnh Hằng, dùng sức nói một câu:

“Ba ba, ôm.”

Cảnh Hằng như một người cha ôm con mình, mặt cả hai chôn vào hõm vai nhau, nước mắt yên lặng rơi.

“Ngoan, tỉnh lại thì tốt rồi.”

8. Chương 8

Sau một ngày kiểm tra, Cảnh Hằng làm thủ tục xuất viện, giúp Thẩm Dạ Triệt thay quần áo. Lúc có mặt người khác Thẩm Dạ Triệt luôn làm bộ dạng mặt than không quan tâm, nhưng đến khi trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, sắc mặt cậu liền thay đổi, thậm chí còn hoài niệm cái đuôi của mình, lắc lắc với Cảnh Hằng.

Cảnh Hằng hơi khụy xuống cài cúc áo cho cậu, Thẩm Dạ Triệt ngượng ngùng nhìn anh, nhỏ giọng nói:

“Cảnh Hằng, những lời anh nói lúc say em đều nghe được.”

Cảnh Hằng đột nhiên nhớ đến chuyện gì, mặt có chút đỏ, còn giả ngu:

“Cái gì? Anh có nói gì sao, sao lại không nhớ rõ...”

Thẩm Dạ Triệt không để ý anh giả ngu, tiếp tục nói:

“Em tin anh, nhưng anh cũng phải tin em. Có ra nước ngoài hay không đều không sao, cũng đã come out rồi, haha, em không để ý người khác nhìn em thế nào, em chỉ quan tâm anh. Ân, ách...Anh cho em đi làm được không, anh bận rộn như vậy nhưng em lại ở nhà, lòng Nicky cũng không đếm hết. Chúng ta lập hiệp ước ba điều, tan tằm không xã giao, nếu không thích ứng được với công việc em liền chuyển tâm ở nhà hầu chồng dạy chó, được không...được thôi....ở thời điểm em sống trong thân thể Nicky, anh đã nói...”

Đã lâu Thẩm Dạ Triệt chưa nói tiếng người, cậu huyền thuyên nói không ngớt, Cảnh Hằng chỉ mỉm cười nghe, giúp cậu mặc quần áo vào sau đó nhin không được đành dùng môi ngăn chặn lời nói của cậu, cậu ngửa về sau né tránh môi Cảnh Hằng, nói cực nhanh:

“Nói một câu cuối cùng, em yêu anh.”

Sau đó chính mình chủ động nhích lên, hôn một nụ hôn dài.

Thời điểm cả hai cùng nhau đến đón Nicky về, từ xa Nicky đã ghé vào cửa sổ thủy tinh phe phẩy cái đuôi.

“Ba ba! Mẹ! Mang con về nhà!”

Trên mặt Thẩm Dạ Triệt đầy hắc tuyến, hoài nghi điều chính mình vừa nghe:

“Người vừa gọi ta cái gì?”

“Uông!”

Nicky đuôi đầu lười ra, rõ ràng Thẩm Dạ Triệt nghe được một chữ “Mẹ!”

“Còn nghe hiểu cả Nicky nói?”

Cảnh Hằng cười ôm lấy bả vai cậu.

Thẩm Dạ Triệt đỏ mắt

“Không có, nghe không hiểu gì hết.”

Sau đó một nhà ba người lên xe trở về.

Thẩm Dạ Triệt luôn cam đoan cộng thêm bán cả thân thể rốt cuộc đã được Cảnh Hằng cho phép đi làm, còn được điều phối đến phân khu anh họ đang làm.

Ngày đầu tiên cậu đến làm liền được anh họ mời lên phòng uống trà, cười tủm tỉm nói:

“Tiểu Triệt à, thái độ của cô gần đây đã bớt căng thẳng, lúc em tỉnh lại anh mới dám nói cho cô việc em bị tai nạn, cũng dặn cô không cần lo lắng, cô gọi em cùng anh ta trở về ăn cơm đoàn viên.”

Ngụ ý chính là trong mấy năm gần đây luôn giúp cậu khuyên cô, nên em họ là cậu cũng nên thổi gió bên gối.

Buổi tối ngày phát tiền lương, cũng là ngày ăn mừng một năm khánh thành chi nhánh mới. Cảnh Hằng mang theo Thẩm Dạ Triệt và một vài cổ đông đi xung quanh kính rượu, toàn công ty từ trên xuống dưới, đến cả bà đi lau dọn WC cũng biết kỳ thật Thẩm Dạ Triệt là vợ của sếp.

Thời điểm Thẩm Dạ Triệt vừa đi ra khỏi wc liền đụng phải một ông chủ tai to mặt lớn vài hôm trước có đến công ty đàm phán kế hoạch.

Người kia cả thân toàn mùi rượu, nói:

“Này không phải trợ lý Thẩm sao?”

Thẩm Dạ Triệt không thèm quan tâm tên này, tính sẽ đi đường vòng, không nghĩ tới người kia lại đi lên phía trước chặn cậu lại, bắt lấy tay Thẩm Dạ Triệt, vẻ mặt tươi cười:

“Thế nào, trợ lý Thẩm, đến hầu hạ tôi một chút đi.”

Sắc mặt Thẩm Dạ Triệt trầm xuống, rút tay về, nhìn chằm chằm đôi mắt hí một mí kia, ngữ khí băng lãnh:

“Có phải mắt của ông quá nhỏ nên không nhìn thấy chính mình là dạng gì không, cút ngay, ghê tởm.”

Vừa đúng lúc Cảnh Hằng đi tìm Thẩm Dạ Triệt, trên mặt mang theo nụ cười, chào hỏi người kia:

“Đây không phải là ai kia sao, kế hoạch của các người tôi không có hứng thú, ngày mai tới lấy lại tài liệu đi.”

Sau đó ôm thắt lưng Thẩm Dạ Triệt, hiên ngang rời đi.

Người đàn ông kia khiếp sợ đuổi theo Cảnh Hằng:

“Ông chủ Cảnh, không phải hôm qua đã đàm phán tốt rồi sao, không phải ngày mai có hẹn kí hợp đồng sao? Như thế nào lại...”

“Không nghe thấy trợ lý Thẩm nói gì à, cút ngay, ghê tởm.”

Đêm khuya, Cảnh Hằng nhìn sắc mặt ửng hồng, ánh mắt mê ly của người dưới thân, tỏ vẻ hài lòng với biểu hiện làm việc của “con trai lớn”, “con trai lớn” quả nhiên đã trưởng thành, đáng lẽ nên được đi xem thể giới rộng lớn này từ sớm, đều là lỗi của người làm cha, vì vậy anh phải bù đắp.

“Nguyên, ân, tha thứ cho anh....A, ông xã, a, ân, không được, quá sâu...”

Mỗi câu nói của Thẩm Dạ Triệt đều không hoàn chỉnh, Cảnh Hằng còn cố tình không ngừng đùa giỡn, hốc mắt Thẩm Dạ Triệt có chút ướt, giọng nức nở cầu xin:

“Ô, ba ba, a, chậm, ô...chậm một chút, cầu anh...”

Cảnh Hằng bị lời nói của Thẩm Dạ Triệt kích thích, càng dùng sức, lặp đi lặp lại, cao trào thay nhau nổi lên.

Nicky đáng thương nằm ở ổ chó liếm liếm móng vuốt, trong cổ họng phát ra tiếng “ô ô”

Ý là: [Ba! Mẹ! Còn không cho chó ngủ!]

9. Chương 9: Phiên Ngoại

Edit: Tiểu Tử

Đông chí năm nay Thẩm Dạ Triệt cùng Cảnh Hằng về nhà ăn cơm. Vài năm trước cả hai xúng tưng về nhà Cảnh Hằng thăm bố mẹ anh. Cảnh Hằng còn một người em trai, nhưng vài năm gần đây đều ở nước ngoài nên Thẩm Dạ Triệt vẫn chưa có cơ hội gặp mặt, nghe nói năm nay cậu ta trở về nên vui vẻ chờ xem mặt.

Phương thức quản giáo của bố mẹ Cảnh đều là buông tay cho anh em họ theo đuổi mục tiêu của chính mình, chỉ cần không làm những chuyện thương thiên hại lý là được. Cho nên thời điểm học đại học Cảnh Hằng đã come out với bố mẹ mình, xem như thuận lợi, mọi người đối xử với Thẩm Dạ Triệt như người nhà.

Hơn nữa trước đó không lâu có nghe nói em trai Cảnh cũng đã come out, hôm nay cũng sẽ mang bạn trai về ra mắt, cho nên đông chí này xem như đại đoàn viên.

Tay trái Cảnh Hằng lôi dây xích của Nicky, tay phải nắm tay Thẩm Dạ Triệt, một nhà ba người song song đi tới.

Bấm chuông cửa sau, người đi ra mở cửa là Cảnh Hằng.

Ôi chào, không đúng, Thẩm Dạ Triệt run sợ, không phải Cảnh Hằng đang đứng bên cạnh mình sao?

“Chào anh rể, em là Cảnh Viễn. Đây là lần đầu tiên anh gặp em, nhưng thật ra em đã gặp anh rất nhiều lần nha, khoảng thời gian anh nằm viện anh hai đi công tác em có đến trông anh.”

Cảnh Viễn dẫn bọn họ vào, người này cơ hồ có vẻ ngoài giống với Cảnh Hằng, nhưng khi cười lộ lên lại có chút ôn hoà hơn.

“Em chỉ nghe anh nói qua là có một em trai, không ngờ lại là song sinh...”

Thừa dịp Cảnh Viễn đi châm trà Thẩm Dạ Triệt thấp giọng nói bên tai Cảnh Hằng.

Cảnh Hằng nhéo nhéo mũi Thẩm Dạ Triệt, nửa đùa nói:

“Sợ em lẫn lộn nên không dám cho em thấy nó.”

“Haha, lẫn lộn thế nào được, em trai anh vừa nhìn là biết chính nhân quân tử. Anh không cần nhìn em như vậy, dù gì phụ ái như sơn mà, ha ha ha. Ba ba~~”

Gương mặt trào phúng của Thẩm Dạ Triệt sau một giây liền biến thành thành khẩn lấy lòng, nhìn Cảnh Hằng cười cười.

Bố mẹ Cảnh Hằng từ trên lầu đi xuống, hôm nay cả hai con đều mang con dâu về nhà ăn cơm, nên cả hai quyết định sẽ tự mình xuống bếp.

Mẹ Cảnh Hằng sờ sờ, ước chừng anh cao hơn bà khoảng nửa cái đầu, nhưng đối với bà anh vẫn là một đứa nhỏ:

“Nghe nói lúc trước con xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thân thể đã khôi phục hẳn chưa?”

“Con hồi phục tốt lắm, bây giờ đã không còn việc gì, mẹ không cần phải lo lắng.”

“Bình an là ba mẹ yên tâm rồi. Mẹ cùng ba đi làm chút đồ ăn, con cùng ba người Cảnh Hằng đi ra ngoài dạo trước đi.”

Ba người? Bạn trai của Cảnh Viễn đã đến? Sao lại không thấy hẳn?

Nicky ghé vào sofa bên cạnh mà ngủ, vợ chồng Cảnh Hằng thấp giọng nói chuyện với nhau, Cảnh Viễn bước vào phòng.

Từ sau cửa phát ra âm thanh nói chuyện

“Bảo bối, bây giờ không chơi được, mặc quần áo vào trước đi, anh hai đã đến rồi.”

“Nga...em vừa nghe thấy tiếng chó sủa, có cả chó đến sao?”

Cảnh Viễn cười nhẹ:

“Đúng vậy, em sợ chó sao?”

“Có...một chút đi. Dép của em đâu rồi...”

Vừa dứt lời, cửa phòng liền mở ra, Cảnh Viễn bế Hứa Ninh Triệt ra, thanh niên cao khoảng 1m80 mặc một cái quần dài màu đen, áo lông trắng mềm mại màu trắng rộng thùng thình, tóc có chút loạn, khuôn mặt soái khí nhưng bên trong lại có chút trẻ con, mắt mở to có chút mờ mịt.

Khoé mắt cậu miết đến đôi phu phu đang ngồi trên ghế đang nhìn với ánh mắt có chút quỷ dị, Hứa Ninh Triết bỗng đứng đỏ mặt lập tức nhảy xuống khỏi người Cảnh Viễn, khấn trương vui vẻ cùi mình chào Cảnh Hằng cùng Thẩm Dạ Triệt:

“Chào anh hai, anh rể.”

Cảnh Viễn cười, đi lấp dếp giúp Hứa Ninh Triết, vừa quay đầu lại liền thấy Nicky chạy lại bên người Hứa Ninh Triết. Hứa Ninh Triết đỏ mặt lúng túng, ánh mắt vô tình dừng trên người Thẩm Dạ Triệt, tim đập bùm bùm...Anh rể sao lại đẹp đến vậy!!!! Ôi trái tim nhỏ bé của ta!!!!

Thẩm Dạ Triệt nhìn nam hài đáng yêu đang quần bách lúng túng, nhin không được cười rộ lên. Bên tai là âm thanh Nicky nhào vào người Hứa Ninh Triết phe phẩy đuôi “Ồ ô ~”. Thẩm Dạ Triệt nghe hiểu được ý của Nicky [Ca ca, cầu sờ đầu!!] Cậu cười nói với Hứa Ninh Triết:

“Nicky chỉ muốn em sờ đầu mà thôi, đừng sợ, nó rất ngoan.”

Hồ hấp của Hứa Ninh Triết cứng lại. Trời ơi! Anh rể nở nụ cười, mạo mỹ chân trời, tôi muốn quỳ liếm nam thần!!!!

Sau đó cậu nơm nớp lo sợ, đưa tay sờ sờ đầu Nicky, Nicky vui vẻ lăn trên đất mấy vòng, sau đó xoay môn chạy đi gặm một trái bóng lại, miệng vẫn kêu “Ồ ô ~” , [Cầu ca ca chơi với ta]

Cảnh Viễn cười với Hứa Ninh Triết, sau đó nâng cậu dậy, Cảnh Hằng nhìn bọn họ, nhin không được trêu ghẹo

“Cảnh Viễn, bạn trai em thật sự đã thành niên rồi sao, cứ cảm thấy em như đang dụ dỗ trẻ em vậy.”

“Không có, không có, Cảnh Viễn nói em lớn hơn anh rể một tuổi đó.”

Hứa Ninh Triết khoát tay, có chút ngượng ngùng, quả thật bộ dạng cậu trẻ hơn so với tuổi.

Nhờ Thẩm Dạ Triệt phiên dịch, Hứa Ninh Triết cùng Nicky hoà hợp chơi trò “Ta ném người nhặt” sau đó đã hoàn toàn không còn sợ Nicky nữa. Cảnh Hằng cùng Cảnh Viễn nói chuyện về công ty của Cảnh Viễn, tuy vừa từ Mỹ về gây dựng sự nghiệp có một năm, nhiều chuyện bắt đầu, nhưng đây vẫn chỉ là khởi bước, khó tránh muốn đi theo Cảnh Hằng nghe thêm chút chuyện.

Lúc ăn cơm, cả nhà sáu người quây quần bên nhau, trên bàn là thức ăn phong phú, bên cạnh bàn còn có một chén cơm cho Nicky. Trên bàn cơm mọi người vui vẻ cười đùa với nhau, thỉnh thoảng nâng chén, hơi thở ấm áp lan khắp phòng.

Thẩm Dạ Triệt cảm thấy đây là mùa đông hạnh phúc nhất trong cuộc đời của cậu, dưới bàn, cậu khẽ nắm tay Cảnh Hằng, ngón áp út đeo nhẫn của họ đan vào nhau.

Đông chí vui vẻ, yêu gia đình nhất.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tien-nhan-xung-cau-thien-truong-dia-cuu>